

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: HEBREEËN 1: 7-9.

En tot de engelen zegt Hij wel: Die Zijn engelen maakt geesten en Zijn dienaars een vlam des vuurs; maar tot de Zoon zegt Hij: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter. U hebt rechtvaardigheid liefgehad, en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten.

"Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader"; zo getuigt de Apostel Johannes van Christus, van het Woord, Hetwelk vlees werd en onder ons, vol van genade en waarheid, zijn woning had. Was Zijn heerlijkheid toenmaals zo groot, toen Hij hier op aarde was als een worm en geen man, een smaad van mensen en veracht van het volk; woonde Hij toenmaals onder ons vol van genade en waarheid, toen de gehele wereld Hem voor genadeloos en voor een verleider des volks hield: hoe heerlijk is dan Zijn tegenwoordige heerlijkheid! Met welk een genade, macht en majesteit moet Hij thans bij Zijn volk zijn, om de genadelozen van Zijn lippen genade te doen toestromen en het teweeg te brengen, dat het werk van alle om waarheid bekommerde en aangevochten zielen in waarheid zij.

Om ons dit recht duidelijk te maken, opdat wij het toch vaste mogen geloven, dat wij in Christus alles hebben, wat tot onze zaligheid en welvaart nodig is, zien wij nu de pen eens vaardigen schrijvers woorden op het papier brengen, om ze zo te werpen in de harten, woorden, welke zijn als de stroom, waarvan Ezechiël predikt hoofdstuk 47, waarin hij zich baden moest: de stroom werd steeds hoger, zodat hij er eindelijk niet meer in staan, noch het water peilen kon. Nadat de Heilige Geest de Apostel de 97ste Psalm had laten opslaan, en deze met de woorden: "Dat alle engelen Gods Hem aanbidden", alle hoogte, die zich verheelt of verheffen zal tegen Christus, voor zijn geloof zag neergeworpen, of in aller gewetens neerwierp, moesten hem de volgende woorden, uit dezelfde Psalm, treffen: "Sion heeft gehoord, en heeft zich verblijd, en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege uw oordelen." Van deze regering des Heeren (want het woord "oordelen", dat wij hier in het Hebreeuws lezen, is door Luther volkomen naar de mening des Geestes met "regering" vertaald) deelt de Apostel aan de Hebreëen en ook aan ons mede, wat het hart vrolijk moet maken vanwege de regering of heerschappij van onze almachtige Heiland.

Wanneer de geestelijke mens, die alles geestelijk beschouwt en verstaat, de machtige bergen des vleses ziet geweken, de schemerende heuvelen ziet weggevallen, en hij de volle Zon der gerechtigheid aanschouwt, zijn Koning, de Koning der ere; wanneer hij voor deze Koning in het stof ziet geworpen alles wat vlees en bloed, wat de gehele wereld voor hoog en heerlijk houdt; al de goden, welke naam zij ook dragen, al de engelen Gods, hoe machtig zij ook mogen zijn; kan het dan anders, dan dat bij zo'n heerlijkheid van zijn Koning Christus, in wie hij al zijn heil en een eeuwige verlossing gevonden heeft, geleid wordt tot de 103de Psalm? Moet hij dan niet met David en met geheel de verlostte Gemeente uitroepen: "Loof de

Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heilige Naam! Loof de Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden: Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw ziekten geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierendheid en barmhartigheden"? Waarlijk, bij het aanschouwen van de heerlijkheid van zijn Koning Jezus ziet hij in zichzelf niets dan zonden en misdaden, niets dan ijdelheid en nietigheid. Daarentegen in de "Heere, zijn gerechtigheid", zo'n algenoegzaamheid, volheid en bereidwilligheid om hem te helpen, en smaakt hij door Hem zo'n zekerheid van zijn zaligheid, dat hij des Heeren barmhartigheid, lankmoedigheid, ontferming, genade en gerechtigheid niet genoeg kan bewonderen! Al wat leeft en geschapen is, moet met hem deze Heere prijzen; daarom staat er ook in het 20ste vers van deze Psalm: "Looft de Heere, zijn engelen! Gij krachtige helden, die Zijn woord doet, gehoorzamende de stem Zijns woords." Dan blijft men echter niet bij de 103de Psalm staan, men moet verder lezen.

De begenadigde vindt in zijn Heere niet alleen wat tot zijn zaligheid na dit leven voor hem nodig is, maar hij ziet ook alle heil en welvaart in Hem voor dit leven. Zal hij nu nog hulp zoeken in bijmiddelaars, bij engelen, bij heiligen, of in het werk van eigen handen? Het rijk der natuur is niet minder des Heeren rijk, dan het Rijk der genade, het is alles e en Rijk het Rijkvan Koning Jezus, en dit Koninkrijk wordt derwijze geregeerd, dat alle rechtvaardigen des Heeren al gaat het hun ook ogenschijnlijk nog zo slecht het eeuwig goed moeten hebben, zowel in dit als in het toekomstige leven. En met het oog daarop lezen wij, die geloven, de 104de Psalm. De ganse schepping ligt voor ons open, opdat zij ons een boek zij, waarin wij de eeuwige genade en trouw des Heeren naar de ervaring des levens kunnen lezen. De Heere scheidt alles de Heere doet alles. Hij doet het alléén, Hij helpt zijn ellendigen heerlijk. Alles is het hunne: God, Christus, hemel, aarde, ook de engelen. Zo heeft God de Zijnen nieuw-geschapen in Christus. En zou men nu zijn heil nog zoeken bij de werken der zelfheiliging? Bij heiligen, of in de dienst der engelen, gelijk de Farizeeën deden, welke meer waarde hechtten aan ingeving der engelen of der geesten, dan aan de ingeving des Heiligen Geestes, daar zij zeiden: "Indien een geest tot hem gesproken heeft of een engel, laat ons tegen God niet strijden"? (Handel. 23:9) Zo luidt het in de hemel; zo klinkt het terwijl de Vader op de Zoon ziet, opdat de Gemeente in de Zoon alleen door 't geloof eeuwig leven hebbe, in de 104de Psalm de engelen tegen: *Hij maakt zijn engelen geesten, Zijn dienaars tot een vlam des vuurs.*

Zal ik het bij de stralen zoeken, wat het eeuwige Licht scheidt en doet? Zal ik de vlam voor het vuur houden? Zal ik de wagen [de engelen] aanbidden in plaats van de Koning, Die op *deze wagen* daarheen rijdt? Dragere der heerlijkheid Gods, zijn de engelen; zij zijn de wagens, op welke Hij rijdt, ter hulp van dien, die in het stof ligt neergebogen, ter hulp van zijn uitverkorene Gemeente. Daarom lezen wij in de 68ste Psalm: "Gods wagenen zijn tweemaal tien duizend, de duizenden verdubbeld." En in Psalm 18: "Als mij bange was, riep ik den Heere aan, en riep tot Mijn God; Hij hoorde mijn stem uit Zijn Paleis, en mijn geroep voor Zijn Aangezicht kwam in Zijn oren. toen daverde en beefde de aarde de Heere voer op een cherub, en vloog; Hij zond zijn pijlen uit en verstrooide hen; en Hij vermenigvuldigde de bliksemen, en verschrikte hen. Hij verloste mij van mijn sterke vijand." Ja, hoe dikwijls lezen wij dit, inzonderheid in de Psalmen: dat de Heere vliegt op de vleugelen des winds; dat Hij Zijn engelen geesten en als tot machtige onweerstaanbare winden maakt, op welke Hij de ellendige troost beademt, en verrassend als een wonder, ja, als leven uit doden, hulp en redding voor hen teweegbrengt.

En denkt nu, mijn Geliefden, vooral aan het gezicht, dat Ezechiël aan de rivier Chebar zag, aan de cherubs of dieren, en aan de raderen, die zich bewogen naar de adem Gods; ook deze waren als een wagen, waarop de heerlijkheid van Jezus kwam aanrijden, en vurige kolen waren tussen de raderen. De Heere maakt de engelen tot Zijn wagen, opdat Hij daarop kome aangereden, de Zijnen tot hulp in nood en dood, en Hij Zich aan hen, waar zij zouden omkomen, snellijk openbare, zoals Hij is, vol van genade en waarheid. De Heere maakt zijn dienaars, die bij tienduizenden om Zijn troon staan, tot vuurvlammen, tot bliksemen, en dan is het geruis hunner vleugelen als het geruis van veel wateren en als de stem des Almachtigen. Zo omstraalden zij de Sinaï van Zijn heiligheid; zo waren zij in de braambos, waarheen Mozes ging; zo maakte

de Heere hen tot een grote en sterke wind, die de bergen scheurde en de steenrotsen brak voor de Heere heen en een aardbeving veroorzaakte; dan weer maakte Hij hen tot een vuur, gelijk Elia te zien kreeg, waarin Hij echter niet was; tot een vuur, dat meermalen zijn vijanden en die tegen Hem opstonden, verteerde; en dan weer maakte Hij hen tot een wolk- en vuurkolom, waarin Hij was, om Zijn volk te leiden door de Rode Zee en door de woestijn in het beloofde land.

Dat zijn de engelen, dat zijn Zijn boden, daartoe maakt hen de Heere; zo staan zij rondom de troon Gods en houden de ogen gericht naar het Aangezicht des Vaders, opdat, waar een ellendige roept, zij op zijn bevel toesnellen. Bliksemen en vuurvlammen zijn zij, om de vijanden te verhouwen, en alle instrument, dat tegen de uitverkorenen bereid wordt, te vernielen, en voor Zijn volk licht te bereiden, terwijl alles in Egypte in duisternis ligt; winden en een wolkenwagen zijn zij, waarop de Koning uit Zijn hoge woning gereden komt, om intrek te nemen in het huis en hart van Zijn Bruid, en haar in haar ellende, Zijn voor haar verworven heerlijkheid te doen aanschouwen. Zo hebben Gods engelen dag noch nacht rust, en zij zouden tijd noch oren hebben, om van ons een enige klacht te horen; ook kunnen zij onze ellende en verlorenheid niet gevoelen, niet peilen; maar zij hebben God naar de ogen te zien en op zijn bevelen te letten; daartoe staan zij bestendig voor de troon des Heeren, zoals zij voormaals in de Tabernakel en in de Tempel aan het verzoendeksel stonden in beeld. En zij begeren neerbukkende in te zien in de Ark des verbonds, in de zaligheid, welke de Heere voor ons in Zich bereid houdt; maar deze zaligheid smaken, gelijk wij, dat kunnen zij niet.

Daarentegen wordt tot de Zoon gezegd: "*Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid.*" Dit woord sprak David in de 45ste Psalm, tot Christus, zijn en onze Koning. Dit spreekt God de Vader tot God de Zoon. Hij geeft Hem zijn Naam terug, nadat de Zoon het voor geen roef geacht heeft Gode evengelijk te zijn, maar de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen heeft, en in gedaante is gevonden als een mens, en gehoorzaam is geweest tot de dood des kruises, en Hij des Mensen Zoon heeft willen wezen: nu begroet Hem de Vader, nadat Hij Hem tot onze Middelaar verhoogd heeft met de naam, welke Hijzelf draagt: dat Hij zal zijn de God en Koning van Zijn verlorene Gemeente. Zo moet Hij dan nu niet staan en dienen, gelijk de engelen, maar moet na de zware arbeid van zijn ziel rusten van Zijn werken, en als de Zoon des Mensen, als de Tweede Adam, als de verhoogde Middelaar God zijn, God heten en God blijven, zoals de Vader God is; alle engelen Gods moeten Hem aanbidden; en Hij moet alle macht in Zijn hand hebben, om aan degenen, die op aarde zijn, en welke Hij Zich niet schaamt Zijn broeders te noemen, de verworvene gerechtigheid en genade deelachtig te maken, alsmede allerlei heil en uitredding, daarenboven de zaligheid van hun ziel! Daarom moeten wij ons heil en onze zaligheid nimmer zoeken bij de schepselen, of bij middelen, die wij nooit bij de hand hebben, wanneer wij ze behoeven, maar alleen in en bij onze verhoogden Middelaar, wie de Vader "God" noemt, om in ons dat vertrouwen te wekken, dat Hij van de Vader de macht en de wil heeft, om ons van alle banden te verlossen, onze zonden te bedekken, en ons de ganse heerlijkheid van zijn liefde, genade en trouw te onswaarts uit de littekenen van Zijn wonden te tonen, met de vermaning: *Wees niet langer ongelovig, maar gelovig!* Zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben.

Dat is nu een Naam, door de mens Christus Jezus geërfd, welke nog hoger staat dan de Naam Zoon. Nog nooit heeft de Vader of de Geest een engel, welke ook, met de naam "God" aangesproken, en hier lezen wij niet: *Uw tronen, o goden! of o engelen! zijn in alle eeuwigheid; maar: Uw troon, o God!* Zo geef ik dan blijmoedig prijs en laat varen alle heiligen, alle engelen, ook alle werken, en terwijl ik met Thomas uitroep: "Mijn Heere en mijn God!" Richt ik mijn bede niet tot degenen, die rondom Zijn troon staan, maar tred toe tot deze Zijn Troon zelve. Hoe zal ik u deze Troon beschrijven, Geliefden? Zijn Troon is een genadetroon. Wil ik het zonder beeldspraak uitdrukken, dan zeg ik: *Zijn Troon is Zijn genade.* Dat Hij daarop zit, betekent: dat Hij in deze genade, gelijk Hij die voor Zijn Gemeente verworven heeft, rust en berust. En als er staat: *dat deze Troon van eeuwigheid tot eeuwigheid blijft,* dan wil dat zeggen, dat Zijn genade, welke Hij voor Zijn Gemeente verworven heeft, en in welke Hij rust en berust, een nimmer eindigende,

een eeuwige genade is, welke nimmermeer van Zijn Gemeente wordt weggenomen. Dit predikt de Apostel hier nadrukkelijk, opdat wij toch stellig bij onze Koning en God alle en genade zoeken tegen al onze zonden; van Hem alle en alle genade verwachten tegen iedere misdaad en elke nood; en wij bij al onze zwakheden, ellende en noden, ons aan deze genade bevelen voor het tegenwoordige zowel als voor het toekomende, ons aan haar toevertrouwen, omdat zij een eeuwige genade is. De Apostel verkondigt het ons, opdat wij niets dan *genade* bij Hem zoeken, en ook geloven, dat wij genade bij Hem vinden zullen voor alles en tegen alles; en ons dus door niemand en niets van Zijn Troon verre laten houden, om het hier en daar, of door bijmiddelaars te zoeken, wat Hij alleen geven kan en geven wil; en zo deze genade ook niet laten varen, als wij dezelve gesmaakt hebben, niet het een of ander daarnevens zoeken, maar ons geheel en al aan zulke genade houden, zijnde deze een betrouwbare en eeuwige genade.

Genade schenken, zonden van iemand wegnemen en ze Zelf op Zich nemen, dus de zonden vergeven, dat kan geen engel, dat kan geen heilige, dat brengen wij met al onze werken niet tot stand; en in genade rusten en berusten, zodat heden en morgen en in eeuwigheid *genade* genade blijve, genade heerse en zo voortdurend, steeds opnieuw, zonden wegnemen en alles dragen, alles alléén doen en daarstellen, dat zou voor alle heiligen, voor alle engelen te zwaar zijn, daarvan zou al wie gerechtigheid uit werken zoekt gruwen en afkerig zijn. Dat kan alléén de enige Mens in genade, de Mens Christus Jezus, Die God de Heere is. Alleen Hij kan, als God en als verhoogde Middelaar, het woord handhaven: "Mijn genade zal van u niet wijken; Ik zal genadig zijn, wie Ik zal genadig zijn"; alléén Hij kan dengene, die niet werkt, maar gelooft, zijn geloof tot rechtvaardigheid rekenen. Geen engel of heilige zou het wagen, van Zijn Josua's de onreine klederen weg te doen; zij zouden er ook geen verstand van hebben, om hun eerst een reine hoed op het hoofd te zetten, en hun dan wisselklederen aan te trekken; en met onze dode handen wassen wij ons nooit rein van onze bloedschulden. Daartoe heeft alleen de macht en de wil Hij, tot wie gezegd wordt: "Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid." En zolang Hij niet zegt: "Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen", zolang behoudt men het kwade geweten.

Gelijk nu de Troon van onze grote God en Heiland is, zo is ook Zijn *Koninkrijk*. Het is niet anders, dan een Rijk van genade en wegneming van zonde, zodat Hij in dit zijn Koninkrijk niets anders te doen heeft dan nacht en dag Zijn kinderen te reinigen van hun melaatsheid, van wonden en builen, van ongedierte en allerlei vuile zonden, en Zich ook met niets anders bezig wil. houden, dan Zijn lieve onderdanen gedurig van onreinheid te wassen en te reinigen met zijn dierbaar bloed. Ook steeds er voor te zorgen, dat de verzwikte leden weer terechtgebracht en de struikelende knieën vast gemaakt worden; daarbij ook zonder onderlaten, dat onze naaktheid, schaamte en schande gedurig bedekt worde en bedekt blijve, en wij steeds in zijn gerechtigheid prijken. Ook zorgt Hij, dat wij, in de strijd met onze doodvijand, van elke door ons verlorenen slag nochtans tenslotte in Zijn kracht de zege wegdragen, terwijl Hij met Zijn wijsheid zodanig voor ons tussentreedt, dat onze aanklager, die ons dag en nacht voor God aanklaagt, nochtans verworpen wordt. Daarenboven wil Hij, dat wij het ook goed hebben in dit leven van moeite en ellende, zodat wij ons fonteynen maken, ja, door Zijn trouw fonteynen voor ons geopend zien midden in de woestijn, juist dan, wanneer wij menen: *hier kom ik om*.

Ziet, geliefde Gemeente! Zo'n Rijk is het Koninkrijk van onze Koning, onze God en Heiland; en gelijk zijn Rijk is, zo is ook *de scepter* van dit Rijk. *De scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter*. Deze scepter is zijn heilig en goede Woord, waarvan David in de 19de Psalm zoveel heerlijk getuigt. Daarmee toch leidt en troost Hij ons, gelijk David elders zegt: "Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij", en: "De Heere is mijn Herder." (Psalm 23) Met Zijn herderstaf houdt Hij ons op het groene gras en ver van allerlei schadelijk voedsel; en gelijk Ahasveros aan de koningin Esther, toen zij meende te zullen omkomen, met zijn uitgestrekte scepter het leven gaf en haar zijn gunst schonk, zo geeft Hij ook met Zijn scepter leven en genade dengenen, die zeggen: "Wanneer ik dan omkom, zo kom ik om!" en die zo tot Hem gaan. Dat deze scepter een *rechte* scepter heet, betekent, dat Hij de heerschappij voert volgens recht en gerechtigheid; daarom volgt er weldra op: *Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad, en ongerechtigheid gehaat*. Want de scepter onzes

Heeren is niet als de kromstaf van een bisschop, het is niet: "hier een weinig, daar een weinig" en: "nu nog dit, dan nog dat", zodat men nooit weet hoe men het heeft, waar men aan toe is, en er aan de scepter geen bijkomen is; maar zijn scepter is een *rechte* scepter, hij is recht-uit, gelijk Hij Zelf. zijn bevelen en woorden hebben nooit bijoogmerken, maar bedoelen de redding der verlorenen, zodat het rechtstreeks uit zijn hart tot hun hart heet: "Verdoemt u uzelf en zoekt u alles bij Mij, zo verklaar Ik u rechtvaardig en zalig, zo bent u heilig en onberispelijk, geheel zonder gebrek voor Mij, en u zult alles beërven." Snelle hulp vindt men zo bij deze rechte scepter des Koninkrijks onzes Heeren; wie zou zich dan niet liever opmaken tot Hem, Die met Zijn hulp zo gul en onbaatzuchtig is, dan het bij de schepselen zoeken, die, indien zij konden helpen, eerst duizend voorwaarden zouden stellen, waarvan men niet één geheel zou kunnen nakomen!

Of zal een zodanig Koning, Wiens Koninkrijk een Rijk van genade en van vergeving der zonden is, ooit iemand een afwijzend antwoord geven? Laat het voor het ogenblik zo schijnen. Wie is er, die van hart Hem antwoordt: "Ja, Heere! doch ook de hondkens eten onder de tafel van de kruimkens der kinderen"? Wie dit antwoord van hart afgaat, die zal ondervinden, dat hij met zes maten in zijnen schoot terugkomt. Deze Genadekoning kan geen onrecht doen. Dit zal wel blijven gelden wat van Hem geschreven staat: "Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat." Daarom heeft Hij voor zijn volk de gerechtigheid weer opgericht, en de ongerechtigheid van hen weggenomen; daarom staat ervan Hem in de 72ste Psalm: "In zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij. Zij zal de nooddriftige redden die daar roept, mitsgaders de ellendige en die geen helper heeft; Hij zal de arme en nooddriftige verschonen, en de zielen der nooddriftigen verlossen. Hij zal hun zielen van list en geweld bevrijden." Daarom wordt tot Hem in de 45ste Psalm gezegd: "Rijd voorspoediglijk in uw heerlijkheid, op het Woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid." Daarom zingt de Gemeente van Hem bij de Profeet: "Ziet, een Koning zal regeren, en Hij zal recht en gerechtigheid doen op aarde; gerechtigheid zal de gordel van Zijn lendenen zijn; ook zal de waarheid (de trouw) de gordel van Zijn lendenen zijn." (Jesaja 11: 5) Ja, hoezeer Hij de gerechtigheid liefheeft en de ellendige goedgunstig is, zodat zij met Zijn gerechtigheid bekleed worden, en hoe zeer Hij haat die ongerechtigheid, dat men voor God iets wil zijn wat men toch niet is, dat zien wij het duidelijkst, en tot onze troost, in de wijze, waarop de Heere Zich tegen Simon, de Farizeër, uitsprak ten opzichte van de beruchte zondares, die aan zijn voeten neerlag en vanwege haar zonden en onkuisheid bitter voor Hem weende.

Wie uwer dus, Geliefden, zonden heeft; wie het belijdt, dat hij een goddeloze is, en de eeuwige dood in zich voelt, en zich buitendien nog in allerlei nood bevindt, ook ten aanzien van het lichaam en het dagelijks brood, en hij van de plaag van zijn zonde begeert verlost en als goddeloze vrijgesproken, ook uit lichamelijke nood gered te zijn; of, wiens geloof bestreden wordt, die verneemt het thans, welk een Middelaar, welk een grote God en Zaligmaker hij heeft. Daarom late hij met blijmoedigheid alle bemiddelaars en bijmiddelen varen, waarvan hij heil, rust en zaligheid, waarin hij houvast en grond voor zijn hart zoekt, en hij gelove in zijn Heere, God en Zaligmaker, hij houde zich aan Hem, roepe Zijn Naam aan, belijde Hem als Zijn Verlosser, ten spijt van zonde, duivel, dood, nood en wereld, en spreke het "nochtans" uit, zo zal hij gered zijn. Of zou het voor God de Vader geen gerechtigheid zijn, dat een goddeloze eniglijk op het geloof de gerechtigheid toegerekend werd? Is het wellicht niet gerechtigheid voor Hem, dat een verloren Adamskind, die kermt: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods! Zoals hij is, tot Hem de toegang en bij Hem woning hebbe? Moet de mens zich hierbij eerst nog bemiddelaars opzoeken, opdat hij vooraf door schepselen geheiligd worde? Niemand is heilig, dan de Heere, en Hij heiligt wie uit het geloof van Jezus is.

U hebt het gehoord, welke gerechtigheid het is, die de Heere liefheeft, die Hem behaagt, namelijk: dat de goddeloze, die in Hem gelooft, door dit geloof gerechtigheid hebbe in Hem! U hebt het gehoord, welke de ongerechtigheid is, die Hij haat; namelijk: dat de mens door een ander middel zoekt zalig en verlost te worden, dan door Hem, Die alléén ons van de Vader tot onze Christus gegeven is, ons tot wijsheid gemaakt is, opdat wij in Hem zowel gerechtigheid als heiligmaking en verlossing zijn. Zou dat Gode niet

welbhaaglijk zijn, dat onze Heere de gerechtigheid zo zeer liefheeft, dat Hij de naakte zondaar, zonder zijn verdienste, met Zijn gerechtigheid bekleedt? Hoort wat de Geest betuigt: "Daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie der vreugde." Ja, daarom moet onze lieve Heere en Heiland Jezus "onze God" heten, zijn en blijven, omdat Hij ons, zijn verloren schaap, heeft opgezocht, het op zijn schouders heeft genomen en naar huis gedragen; daarom, omdat Hij zijn leven voor ons gelaten heeft; daarom, omdat Hij de hoeren en tollenaars tot Zich bekeerd en in zijn bloed gerechtvaardigd en geheiligd heeft, zonder dat zij één enig werk der gerechtigheid gedaan hebben, en heeft de rechtvaardigen, de wijzen en verstandigen verworpen. Juist in zo'n weg worden alle deugden en volmaaktheden Gods, de heerlijke vrijmacht van zijn raad tot onze zaligheid verheerlijkt. Daarom heeft de Vader, Die Hem wederom verheerlijkt en Zich aan Hem als zijn God betoond heeft, toen Hij met sterke roepingen tot Hem riep in de arbeid van zijn ziel, Hem gezalfd, om zijn gerechtigheid en zijn Naam aan zijn broederen bekend te maken, Hem gezalfd met olie der vreugde; zodat Hij vrolijk uitriep: "Waarlijk, Ik ben vol kracht van de Geest des Heeren"; vrolijk uitriep: "De Geest des Heeren is op Mij; Hij heeft Mij gezonden om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, om alle treurigen te troosten."

Want nadat God verzoend is door de dood Zijns Zoons, wordt een eeuwig feest in de hemel gevierd, een feest van grote en loutere blijdschap Gods. Gode is genoegdoening gebracht, Hij is verzoend; zo is de zondaar Hem weer aangenaam gemaakt. Het is alles blijdschap Gods, dat de Raad van het eeuwig welbehagen zo heerlijk door Christus volbracht is; De Geest is weer verworven, Hij is daar met al zijn werkingen; Hij is vervuld met al die vreugde en die kracht, welke vrede, liefde, geloof, hoop en rust aan de ziel mededeelt. deze Geest goot de Vader uit op ons gezegend Hoofd, op Christus, onze Koning; en niet met mate ontving Deze de Geest, maar in alle volheid, boven Zijn medegenoten. En omdat Hij de volheid van deze Geest der vreugde heeft, van deze Geest des opspringens in God, omdat Hij de goddeloze rechtvaardigt, en die verlost, die geen helper heeft, zo hebben wij ons aan Hem te houden, en niet aan Zijn medegenoten, aan Hem alleen, onverzwakt, onverzwakt. Zo spreke een ieder onzer, Geliefden: *God maakt Zijn engelen geesten*. Geesten hebben geen vlees en bloed, maar dat heb ik wel. God maakt Zijn dienaars een vlam des vuurs. Vuurvlammen zouden mij echter verteren, want ik ben vlees, ach, vleselijk, verkocht onder de zonde! En wanneer ik de stem van deze serafs, van deze vuurvlammen hoor zeggen: "Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen!" Dan moet ik uitroepen: Wee mij, ik verga! Ik heb deze heilige Naam niet verheerlijkt, en kan hem ook niet verheerlijken, dewijl ik onrein van lippen ben.

Maar daarboven in de hemel én hier op aarde (Ezech. 43:4 11) zie ik een Troon, en Die daarop zit, ziet er uit als "eens mensen-zoon", ziet er uit als ik, en Hij groet mij minzaam, alsof ik, die hier in de as zit en in mijn onreinheid lig, zijn broeder ware! Ik zie het, Hij draagt mijn vlees en bloed, Hij is dat geheel deelachtig geworden, en nochtans, God Zelf noemt Hem "God"; ik zie het, Hij is een in het vlees Gekomene, en nochtans, genade is zijn rust; Hij regeert met genade, en dat Hij genade uitdeelt, dat geldt daarboven als gerechtigheid! Daarom naar Hem toe, als tot de enige Middelaar! Hij kan alléén verlossen; helpen maakt alleen voor Hem de eeuwige vreugde uit. Slechts Deze heeft een welgelukzalig Rijk, slechts Deze regeert goed. Hem blijf ik onderdanig. *Deze Koning zal leven!* AMEN

Deze leerrede is gehouden te Elberfeld op 16 September 1849, 's voormiddags.